

Dørste Bind.

Borlefaußen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Nedigeret
af
Georg Carstensen.

De artistiske Vilag udgørte i
Em. Berentzen & Comp's litographiske Institut.

Søndagen den 3. Januar.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Iste Heste.

Literatur og Kunst.

Det er allerede tidligere anmeldt at en tydsk Versattelse af H. C. Andersens „Billedbog uden Billeder,” er under Arbeide. Denne vil indeholde fem og tyve Aftener, hvormod den danske Original kun har de tyve. Ved Forfatterens Bemærkning see vi os i stand til at meddele en af disse nye, der paa Danmarks første vil komme i et følgende Heft, og vi tror at just denne paa Grund af Motivet, der er taget efter en mundtlig Meddelelse af Hovedfiguren i det hele Billeder, vil have en egen Interesse for de Danske:

„Det er flere Aar tilbage,” sagde Maanen, „det var her i København; jeg titteinde ind af vinduet i en fattig Stue. Fader og Morder sov, men den lille Son sov ikke; jeg saae hvor de blommede Kattuns Sengeomhang vorste sig og Barnet tittede ud; jeg troede først, at han saae paa det bornholmse Stuehør; det var nok saa broget malet med Rødt og Gront, der sad en Lukker oven paa, der var svære Blylodder og Perpen-dikfælen med den flimrende Messingplade gift frem og tilbage, „dit, dit!” men det var ikke det han saae paa; nei! det var paa Morders Spinderof; den stod lige under Uhret. Den Rok var Dren-gens kjereste Stykke i det hele Huus, men han turde ikke røre den, for saa fik han over Fingrene; hele Timer, naar Morden spandt, kunde han sidde og see paa den snurrende Deen og det drejende Hjul, og derved havde han nu sine egne Tanker. Af, turde han dog ogsaa spinde paa den Rok! Fader og Morder sov; han saae paa dem, han saae paa Rokken, og lidt efter stak der en lille nogen God ud af Sengen og saa nok en no-gen God, der kom to smaa Been, bums! stod han paa Gulvet. Han drejede sig endnu engang om for at see om Fader og Morder sov; jo, det gjorde de; og saa gift han sagte, ganse sagte, fun i sin lille stumpe Skjorte, hen til Rokken og begyndte at spinde; Snoren slof af, og Hjulet løb da meget hastigere. Jeg kyssede hans gule Haar og hans lyseblaae Øine; det var et nydeligt Billed. Morden vaagnede i det samme, Omhænget vorste sig, hun saae ud og tankte paa Risnen eller paa et andet lille Spøgelse. „I Jesu Navn!” sagde hun, og stodte, angst, Manden i Siden; han slog Dinene op; gned dem med Haanden og saae paa den lille travle Gyr. „Det er jo Bertel!” sagde han.

Og mit Die vendte sig fra den fattige Stue — jeg seer jo saa vidt omkring! jeg saae i samme Dilekt ind i Batikanets Sale, hvor Marmor-Guderne staae; jeg bestraalede Laokoons Gruppen, Stenen syntes at sulke; jeg trykkede mit stille Kys paa Musernes Bryst, jeg troer det hævede sig. Dog længst dvoede mine Straaler ved Niilgruppen, ved den colossale Gub. Sist-tende sig paa Sphinxen laa han saa tanke-fuld, drømmende der, som tankte han paa de hemulrede Aar; de smaa Amoriner legede om ham, deres Leeg med Krokoillerne; i Overfl-dighedshornet sad med sammenlagde Arme og saae paa den store alvorlige Flodgud, en ganske

lille Amor, et iro Billeder netop af den lille Dreng ved Rokken, det var de samme Træk; levende og yndigt stod her det lille Marmorbarn, og dog over tusinde Gange har Aarets Hjul drejet sig siden det fremsprang af Stenen. Just saa mange Gange som Drengen i den fattige Stue drejede Rokkehjulet, har det større Hjul snurret rundt og snurrer endnu, for Tidsalderen skaber Marmor-guder, som disse.

See, det er altsammen flere Aar siden! Nu igaar,” vedbød Maanen, „saae jeg ned paa en Buug ved Sjællands Østkyst; der er deilige Skove, hoie Bunker; en gammel Herregård med røde Mure, Svaner i Boldgravene, og en lille Kjøbstad med sin Kirke mellem Eblehaver. En Mengde Baade, alle med Blus, glede hen over den rolige Vandflade; det var ikke for at stange Aal at Blussene lufte, nei; Alt var festligt! Musiken klæng, en Biis blev affjunget, og midt i en af Baadene stod ham, de hyldebede: en, hoi, kraftig Mand i en stor Kappe, han havde blaa Øine og lange hvide Haar; jeg kendte ham og tankte paa Batikanet med Niilgruppen og alle Marmor-guderne, jeg tenkte paa den lille fattige Stue, jeg troer saamen i Gronne Gade, hvor den lille Bertel med den stumpe Skjorte sad og spandt. Tidens Hjul har drejet sig; nye Guder ere stegne frem af Stenen. — — — Fra Baaden lod et Hurra, et; „Hurra for Bertel Thorvaldsen!” —